

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **H. D.**
zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023, čj. OAM-331/LE-BA02-VL16-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce se žalobou ze dne 27.2.2023 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a nezákonné.
3. Žalobce konstatoval, že důvodem podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že je kurdské národnosti, přičemž Kurdové jsou v Turecku menšinou, která je soustavně ze strany vládnoucí většiny utlačována a diskriminována. Dochází i k častým perzekucím ze strany státu a zásahům do jejich lidských práv. Žalobce z Turecka utekl z důvodu, že byl předvolán k výslechu, jenž přímo souvisel s veřejnými projevy jeho politických postojů, názorů na vládu a na prezidenta Erdogana. Vždy totiž vystupoval na podporu kurdské menšiny, podporoval prokurdskou politickou stranu HDP (Lidově demokratická stra) a své názory projevoval zcela veřejně a otevřeně. Pravidelně na sociálních sítích sdílel příspěvky, které podporují Kurdy, a účastnil se pravidelně protivládních demonstrací. Žalobce tvrdí, že byl v Turecku obviněn z protistátního trestného činu – hanobení hlavy státu, když na sociálních sítích zveřejnil pravdu o prezidentovi Erdoganovi. Žalobce se obává uvěznění za uplatňování svých politických názorů a nelidského zacházení při vyšetřování, soudním procesu a ve vězení. Z informací, které má k dispozici, totiž vyplývá, že státní orgány, soudy a bezpečnostní složky v Turecku obecně přistupují k příslušníkům kurdské menšiny přísněji než vůči ostatním. Žalovaný tak dle žalobce nedospěl ke správnému skutkovému závěru, když v napadeném rozhodnutí tvrdil, že žalobce není pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod, neboť žalobce byl předvolán k soudu za to, že vyjadřoval své politické názory veřejně na sociální síti a na protivládních demonstracích.
4. Žalobce odkázal na článek „Útlak Kurdů musí skončit, říká mladá aktivistka. Svobodu našla v Brně“ ze dne 15. 10. 2021 dostupný z denik.cz, který dle něj prokazuje, že v zemi vedené prezidentem Erdoganem zažil formu útlatku každý, kdo se profiluje jako Kurd a že lidé vystupující proti vládě prezidenta Erdogana jsou systematicky zavražďováni a zatýkáni ze zcela nesmyslných důvodů. Žalovaný tuto otázku posoudil, aniž by znal konkrétní realie a dospěl tak k závěru, který je v rozporu se zásadou materiální pravdy.
5. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu, zejména na výpovědi žalobce. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany (politické a ekonomické problémy), a to z hlediska všech forem této ochrany.
7. Žalovaný konstatoval, že po posouzení veškerých tvrzení dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově

relevantním způsobem pronásledován. K tvrzení žalobce, že má z důvodu svých příspěvků na internetu obavy ze soudního postihu v případě návratu do vlasti, žalovaný uvedl, že tato tvrzení žalobce považuje za zcela neodůvodněná a zjevně účelově uvedená s cílem vytvořit azylový příběh, který by zamezil nucenému návratu žalobce do jeho vlasti, případně mu zajistil i udělení mezinárodní ochrany v České republice. Nevěrohodnost výpovědi žalobce dotvrzuje i ta skutečnost, že jmenovaný v průběhu správního řízení nedoložil ani neprojevil zájem doložit cokoliv, co by potvrdilo jeho tvrzení ohledně jím sdělovaných údajných aktivit na internetu, ohledně předvolání k soudu a předmětu jednání, či samotného zájmu tureckých bezpečnostních orgánů o jeho osobu. Naopak, v průběhu správního řízení žalobce jednoznačně potvrdil, že ve své vlasti osobně neměl žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány.

8. Dále žalovaný konstatoval, že po provedeném správním řízení nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí od strany čtyři a na informace, které shromáždil v průběhu správního řízení stran situace Kurdů v Turecku a které považuje za aktuální a objektivní. Dle žalovaného samotná kurdská národnost v Turecku rozhodně není důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv. Ani žalobce sám v průběhu správního řízení a ani nyní ve své žalobě neuváděl v tomto směru žádné konkrétní incidenty, jejichž terčem by se v souvislosti s jeho národností v Turecku stal, a výslovně pak popřel jakékoli problémy s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami, trestní stíhání či jen zadržení, které by v Turecku měl pouze v souvislosti se svou kurdskou národností.
9. Žalovaný shrnul, že příslušnost k etnické menšině všeobecně přináší v téměř každé zemi řadu výzev. I sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připouští, že příslušníci kurdského etnika mohou v Turecku někdy čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě. Takováto diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Aby v případě žalobce bylo možné hovořit o odůvodněném strachu z pronásledování, musely by se v jeho azylovém příběhu objevit natolik významné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti žalobce s přiměřenou mírou pravděpodobnosti čelil závažnému porušení jeho lidských práv či obdobně neakceptovatelnému jednání. To se však v případě žalobce neprokázalo. Obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud v Brně, například v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27, a v mnoha dalších rozhodnutích. Dle žalovaného lze tedy dovodit, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
10. Dle žalovaného žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto navrhl ji jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu konaném dne 9. 6. 2023 zástupkyně žalobce uvedla, že za stěžejní důvod žaloby považuje politické pronásledování v zemi původu, a to i vzhledem k tomu,

že politická situace je i po aktuálně proběhlých volbách prezidenta Turecké republiky stejná. Pokud soud nesezná, že žalobci přísluší udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, měla by mu být udělena alespoň doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do Turecké republiky mu hrozí vážná újma. Žalobce sdělil, že po příjezdu do České republiky neměl možnost se k věci řádně vyjádřit. Původním cílem bylo sice Německo, ale když zjistil, že v České republice jsou stejné zákony, chtěl by tady zůstat. Situace v Turecku je dle žalobce stále stejná, Turecko není pro Kurdy bezpečné. Podporovatelé strany HDP jsou považováni za teroristy (předseda strany HDP je ve věznění a jako jeho podporovatel má žalobce strach, že se s ním stane totéž). Kurdové jsou v Turecku nechtěni, nesmí používat kurdský jazyk. Chtěl by žít svobodný život, což mu v Turecku není povoleno. V současné době pracuje, platí daně a pojištění, a pokud mu to stát dovolí, rád by v tom zde pokračoval. Přestože neovládá český jazyk, lidé se k němu zde chovají hezky, což ve své zemi nezažil. Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a uvedla, že žaloba byla podána až v zařízení o vyhoštění cizinců z důvodu zabránění vyhoštění. Pokud by měl žalobce skutečné obavy, podal by žádost o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, přes kterou cestoval. Žalobce na toto reagoval, tak, že v Bulharsku by ho vyhostili okamžitě.

12. Po shrnutí průběhu správního řízení samosoudkyně žalobce uvedl, že Kurdové jsou v Turecku vzdělávání takovým způsobem, aby nemohli reagovat na současnou vládní situaci, což prokazuje nedostatek škol v oblasti jihovýchodní části Turecka. Kurdům se nedostává stejných práv jako jiným tureckým občanům. Ve městě, ve kterém nyní v České republice žije, je provozovna prodávající kebab s nápisem „kurdský kebab“, což by si v Turecku nemohl nikdy dovolit, neboť by mu provozovnu vypálili. Chtěl by žít v České republice, cítí se tu v bezpečí. Zástupkyně žalobce uvedla, že tvrzení žalobce ohledně strany HDP jsou obecně známá z médií a není třeba je dále dokazovat (např. prezident Erdogan při nedávno proběhlých volbách označil lidi s transparenty podporující stranu HDP za teroristy).
13. V závěrečném návrhu zástupkyně žalobce uvedla, že žádá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je nesprávné. Dle zástupkyně žalobce je dán minimálně důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zástupkyně žalovaného trvá na napadeném rozhodnutí a má za to, že žaloba není důvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 14. 10. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, následně poskytl údaje k podané žádosti (mj. uvedl, že není členem žádné politické strany, ale od roku 2011 je politicky aktivní a podporoval stranu HDP) a byl s ním proveden pohovor. Žalobce při pohovoru sdělil, že poslední bydliště měl v Istanbulu, kde měl v době přistěhování (rok 2005) problémy sehnat jako Kurd bydlení a práci. Bydlení i práci ale nakonec sehnal. Jako důvod opuštění Turecka uvedl politické důvody – byl na něj vydán zatykač kvůli sdílení příspěvků obsahující jeho vlastní názory s kritikou prezidenta Erdogana a jeho vlády na sociálních sítích v únoru nebo březnu 2022. Jeho cílovou zemí bylo Německo, kde má strýce a

bratrance. Nyní ale chce zůstat v České republice. Za konkrétní problémy, které jako Kurd v Turecku pociťoval, označil to, že když mluvil na veřejnosti kurdsky, tak ho nacionalisté uráželi, a dále že celý život nemohl sehnat bydlení a práci. Má obavu z toho, že bude v Turecku vzat do vazby, stejně jako se tak stalo mnoho Kurdům, kteří byli drženi ve vazbě kvůli zveřejňování příspěvků na sociálních sítích. Žalobce ke svým tvrzením nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály.

16. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho odchodu z Turecké republiky jsou dle jeho názoru politické a ekonomické problémy, které tam jako Kurd měl.
17. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, září 2022 a z Informace OAMP, Turecko - Bezpečnostní a politická situace, červenec 2022.
18. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
20. Žalobce ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu tvrdil, že byl obviněn z protistátního trestného činu – hanobení hlavy státu, a obává se tak uvěznění za uplatňování svých politických názorů (vystupoval též na podporu kurdské menšiny, podporoval prokurdskou politickou stranu HDP, sdílel příspěvky podporující Kurdy na sociálních sítích, účastnil se protivládních demonstrací) a nelidského zacházení při trestním řízení. Krajský soud v tomto ohledu přisvědčuje a plně odkazuje na argumentaci žalovaného. Žalobce je dle svého tvrzení sice určitým způsobem politicky aktivní, nicméně vyjma předvolání k soudnímu řízení (údajné obvinění z protistátního trestného činu hanobení hlavy státu) neuvedl žádné problémy se státními orgány z důvodu své politické angažovanosti. Pouhé předvolání k soudnímu řízení pak nelze považovat za

pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tak není možné.

21. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, která je v Turecku soustavně utlačovanou a diskriminovanou menšinou ze strany vládnoucí většiny. Krajský soud konstatuje, že žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku obstaral dostatek podkladů. Vycházel mj. z Informace MZV, Turecko – Turečtí občané kurdského původu, říjen 2022 a Informace OAMP, Turecko Politická a bezpečnostní situace v zemi, červenec 2022. Z těchto pokladů nevyplývá, že Kurdové jsou v Turecku pro svou národnost pronásledováni. Jak uvedl již žalovaný ve vyjádření k žalobě, obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27 a mnoha dalších rozhodnutích. Dovodil přitom, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Žádný z taxativně vymezených důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu tak není naplněn, jak správně konstatoval i žalovaný.
22. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
23. Žalobce se také dovolával udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
24. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Posouzením možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný podrobně zabýval na str. 8-10 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud se s odůvodněním žalovaného plně ztotožňuje.
26. Trest smrti je v Turecku zrušen od roku 2004, a proto neexistuje reálná hrozba vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.
27. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení,

nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Jak již krajský soud konstatoval výše, žalobce neuvedl žádné problémy se státními orgány, přičemž z pouhého předvolání k soudnímu jednání nelze usuzovat hrozící nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

28. Krajský soud též souhlasí s žalovaným v tom, že na území Turecka v současné době neprobíhá ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a případné vycestování žalobce by nebylo ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky podle písm. d) předmětného ustanovení.
29. Žalovaný tedy správně rozhodl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
30. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny); ostatně žalobce se takových skutečností ani nedovolával a z obsahu správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.
31. K tvrzení žalobce, že po příjezdu do České republiky neměl možnost se k věci řádně vyjádřit, krajský soud konstatuje, že s žalobcem byl proveden dne 14. 12. 2022 pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při kterém byl mj. dotázán, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz, na což odpověděl „*Není třeba.*“, a při kterém se sám žalobce výslovně vzdal svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S tvrzením žalobce tak nelze souhlasit, neboť tento měl dostatečnou možnost se k věci vyjádřit, avšak z vlastní vůle toho nevyužil.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. června 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně